

loh ke stenograf. protokolům XXI. sez. z r. 1912 k § 76 vlád. předl., § 102 usnesení panské sněmovny).

Důvěra ve veřejnou knihu chrání při nabytí pořadí knihovního jeho postupem toliko v mezích § 50 třetí dílčí novely, nejde-li o případ, že pořadí bylo postoupeno současnému nebo bezprostředně následujícímu knihovnímu věřiteli, nebo že věřitel v mezitímním pořadí přistoupil k postupu pořadí.

Jest tedy bez významu, zda také pohledávka žalované firmy, pro niž bylo za takových okolností získáno pořadí, jest odporovatelná či platná a účinná vůči každému a i proti žalujícímu eráru, a správně poznamenal odvolací soud, že žalující strana by ani neměla na tom zájmu, aby sporem také tuto pohledávku nebo zástavní právo její dala prohlásiti vůči sobě bezúčinným. Není též závažným pro spor, zda pohledávka F. B. sama jest správná a platná, byl-li vklad zástavního práva pro ni prohlášen vůči eráru bezúčinným, a nemá významu, poukazuje-li dovolatelka k tomu, že v té době, kdy pohledávka F. B. byla zajištěna, neměl erár ještě svoji pohledávku v knize zaznamenánu. Ale rozhodným je, že v době postupu přednosti pohledávky F. B. byla již zástavně zaznamenána pohledávka eráru v pořadí mezi oběma právy, postupujícího a ustupujícího věřitele, že erár k postupu nepřistoupil a že knihovní právo postupujícího věřitele již vzniklo za okolností, jež je činí proti pohledávce eráru odporovatelným a pro něž bylo také bezúčinným prohlášeno.

Dovolání není opodstatněno. Podle toho vyslovena byla povinnost dovolatelky k náhradě útrat dovolacího řízení ve smyslu § 41 a 50 c. ř. s.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 15. června 1926 Rv I 277/26. Pošva.

Na dlužníkův spoluvlastnický podíl na hmotné věci movité lze vésti exekuci podle §§ 249 a násl. ex. ř. jen, je-li věc ve vylučné moci dlužníkově. Nepřípustnost exekuce proto, že dlužník neměl předmět zabavený ve své moci, nelze uplatniti sporem, nýbrž rekursem, bylo-li to zřejmo ze samého návrhu exekučního nebo stížnosti podle § 68 ex. ř., vyšlo-li to na jevo při výkonu exekuce. Právo spoluvlastnické není takovým právem, které by vylučovalo a činilo nepřipustnou exekuci na podíl druhého spoluvlastníka.

Při exekuci vedené proti F. V. zabaveny byly pod pol. 3 a 4 zájemního protokolu, umývadlo a pokojská kredenc. Man-

želka dlužníka A. V. podala na vymáhající stranu žalobu vylučovací podle § 37 ex. ř. tvrdíc, že jest vlastnící věcí těch.

V řízení ve stolici prvé bylo zjištěno, že zabavené ony předměty objednali o b a m a n ž e l é F. a A. V. s p o l e č n ě a také s p o l e č n ě nábytek přijali, ale platila jej A. V. sama.

Soud prvé stolice žalobě v y h o v ě l prohlásiv exekuci za nepřípustnou proto, že pokládal právo spoluvlastnické za takové, které činí exekuci vůbec nepřípustnou (§ 361 obč. zák.).

Odvolací soud odvolání žalovaného potud vyhověl, že zamítl žalobu na nepřípustnost exekuce vedené proti F. V. ohledně p o l o v i c e zabaveného umývadla a kredence, vycházeje ze zjištění prvé stolice, že oba manželé objednali společně nábytek a společně jej přijali a že také účet zní na oba. Poněvadž žalobkyně netvrdí v odvolacím sdělení, že ona sama koupila nábytek ten pro sebe a svědek F. V. vypověděl, že si jej objednali vzhledem k nastávajícímu sňatku společně, stali se oba manželé spoluvlastníky každý polovicí (§ 839 obč. zák.). Je-li tedy F. V. spoluvlastníkem zabavených věcí, byl oprávněn t u t o p o l o v i n u prodati, zastaviti (§ 829 obč. zák.) a ta mohla býti proti němu i exekučně zabavena. Kdyby byly bývaly ony dva předměty v držení žalobkyně, nemusila táž připustiti jich zabavení (§ 262 ex. ř.), bylo-li však toto provedeno, nabyt žalovaný jako věřitel na podílu, patřícím F. V. exekučního zástavního práva (plenární rozhodnutí ze dne 24. VI. 1924 Pres. 15/24 Sb. n. s. 4002 a otištěno v Právniku z roku 1924 na str. 380).

Spoluvlastnictví žalobkyně nepřekáží této exekuci ani pokračování v ní (rozh. n. s. z 1. V. 1901 č. 14.918), ovšem exekuce může se vésti toliko na podíl spoluvlastníka, nikoli na věc celou (Neumann Koment. k § 37. str. 156, II. vyd.), ale spoluvlastnictví jest právem, jež činí exekuci nepřípustnou ohledně podílu, patřícího osobě, proti níž se exekuce nevede (§ 37 ex. řádu). Nelze proto souhlasiti s názorem soudu prvé stolice, že spoluvlastnictví činí exekuci na věc jsoucí ve spoluvlastnictví vůbec nepřípustnou. Jest tudíž žalobkyně spoluvlastnicí zabavených svršků co do poloviny a ohledně té jest exekuce vedená nepřípustnou; v tom směru jest rozsudek prvé stolice správný. Nesprávným jest rozsudek ten, pokud byla exekuce prohlášena nepřípustnou i ohledně poloviny F. V. a bylo proto v tomto směru odvolání vyhověti.

Nejvyšší soud p o t v r d i l toto rozhodnutí připojiv se stránky právnické tyto důvody:

Buduje-li dovolatelka (žalobkyně) nepřípustnost exekuce na tom, že byla v držení zabavených věcí a exekuce nepři-

pustila, jsou tyto okolnosti jednak novotami, k nimž nelze přihlídnouti, jednak by tyto okolnosti musila uplatnití stížností do výkonu exekuce dle § 68 ex. ř. a nikoli žalobou dle § 37 ex. ř.

Konečně nelze přisvědčiti názoru dovolatelčinu, že její spoluvlastnictví vylučuje exekuci na spoluvlastnický podíl jejího manžela, na nějž odvolací soud svým rozsudkem exekuci omezil. Právo jednoho spoluvlastníka neobmezuje nijak druhého spoluvlastníka v nakládání s jeho vlastním podílem. Práva nabytá na spoluvlastnictví jednoho, zejména zabavením spoluvlastnického podílu, nedotýkají se práv druhého spoluvlastníka a proto není právo spoluvlastnické takovým právem, které by vylučovalo a činilo nepřipustnou exekuci na podíl druhého spoluvlastníka. Otázku dříve spornou, zda lze vésti na spoluvlastnický podíl exekuci podle § 331 ex. ř. zabavením nároků, plynoucích ze spoluvlastnictví pro případ zrušení nebo podle § 249 a násl. ex. řádu, rozhodl tento nejvyšší soud v plenárním rozhodnutí uveřejněném pod čís. 4002 Sb. n. s. v ten rozum, že exekuce mobilární je přípustná, má-li povinný věci ve výlučné své moci. Že povinný neměl v tomto případě zabavené předměty ve své moci, nebylo ani tvrzeno, naopak z dopisu ze dne 10. dubna 1924 příl. C) plyne, že věci byly zabaveny v bytě povinného, že tedy v jeho moci byly. Právem tedy odvolací soud ohledně polovice zabavených věcí exekuci za nepřipustnou neuznal a ji nezrušil. Ostatně nepřipustnost exekuce proto, že dlužník neměl předmět zabavený ve své moci, nelze uplatnití sporem, nýbrž rekusem, bylo-li to zřejmo ze samého návrhu exekučního nebo stížností podle § 68 ex. ř., vyšlo-li to na jevo při výkonu exekuce. Právo spoluvlastnické není takovým právem, které by vylučovalo a činilo nepřipustnou exekuci na podíl druhého spoluvlastníka.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. září 1926 Rv I 1059/26. Dr. Grešl.

Lhůta pro plnění musí býti podle § 7 exek. řádu v exekučním titulu výslovně stanovena. Nestačí, že si ji lze snad z obsahu smíru domyslíti.

Soudním smírem zavázal se dlužník zažalovanou pohledávku žalobci zaplatiti zavázav se také, že zaplatí úroky zažalované a útraty, jak soudem budou upraveny. Více ve smíru není napsáno.

Žádosti exekuční podle tohoto soudního smíru soud první stolice vyhověl.